

Politiedienst

Tot op de huid
Christiaan Bakker

Gek genoeg is het maar goed dat het virus zich liet zien op mijn huid en ik er klachten van kreeg”, zegt mevrouw Van Weperen terwijl ze op staat mij een hand wil geven. We schudden lachend in de lucht de hand en ik wens haar het allerbeste bij het verdere herstel.

Het gaat tot mijn vreugde weer goed met haar. Ik loop terug naar mijn stoel en kijk het menselijk lichaam tegenover me aan. Wat een ongrijpbaar geheel ben je toch! De poster met afbeelding van de mens en zijn netwerk van aderen zegt niks terug.

Ik kijk vervolgens naar de ader op mijn eigen arm. Op dit moment zwerven daar miljoenen maar dan

ook miljoenen witte bloedcellen als undercover politieagenten rond. Ze arresteren bij gevaar en waarschuwen de grotere ordetroepen als die soelaas moeten bieden. Dan is het menens! Geen genade!

Elke dag, elke seconde zijn zij bezig om u en mij ‘in goede staat’ te laten verkeren. Soms is er een virus zoals het waterpokkenvirus dat tijdelijk de boel weet te foppen. Meestal ontstaan waterpokken rond de peuterleeftijd van een à twee jaar. Officieel is het een variant herpes-virus (van de koortslip).

Het lichaam herkent de ‘boef’ de eerste keer nog niet. Overal op het lijfje verspreiden zich blaasjes met het virus. Maar gelukkig is het lichaam snel in aanpassen en herkent

het ‘t alsnog. De blaasjes verdwijnen.

Weg is weg, zou je dan denken. En dat denken de ordetroepen ook. Maar heel stiekem ligt het virus in een hinderlaag te wachten. In een zenuwknoop. Heel stil. Met een engelengeduld. Wel jaren. Tot de weerstand een keer wat lager is en de ordetroepen slapen of minder goed hun best doen.

Dan verschijnt het virus weer, onder de naam ‘gordelroos’. Het loopt via de zenuwbaan terug naar de huid. Eenzelfde beeld van blaasjes, maar dan alleen in het verlengde van de huid die door die zenuwknoop wordt bediend. Altijd aan één kant van het lichaam.

Zo’n stuk huid dat via dezelfde zenuwknoop voelt of pijn registreert, heet een ‘dermatoom’. Bij mevrouw Van Weperen was het alleen net een ander beeld. De blaasjes zaten niet op één plaats, maar

De ‘good cops’
in het bloed zijn
verdrongen door
de ‘bad cops’

overal op het lichaam. De weerstand lijkt niet een beetje, maar compleet verlaagd.

In het bloed heb ik de interne politiedienst gecontroleerd. Die

bleek - tot onze schrik - grotendeels afwezig. Dat is de reden dat de uitbraak bij haar zo uitbundig geweest is. Als de kat van huis is...

De internist constateerde onder de bloedcellen een verdringing van de *good cops* door *bad cops*, als gevolg van een kwaadaardigheid in het beenmerg. En dus werden tijdelijk geen goed functionerende dienders aangemaakt. De internist heeft gelukkig spoedig de bewakers opgelapt, waarmee het immuunsysteem weer op orde is gekomen. En daarmee is de zeer uitgebreide gordelroos als sneeuw voor de zon verdwenen en is de huid weer als vanouds.

Ik kijk terug naar het plakkaat tegenover me en bedenk dat ik snel door moet om uitloop van mijn agenda te voorkomen. Voor dat besef is geen politiedienst nodig.

▶ Christiaan Bakker is dermatoloog in ziekenhuis Nij Smellinghe